

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גבריאלוב ואח'

לפני כבוד השופטת נאוה ברוורמן

התובע:

עבד נערני
ב"כ: עו"ד יוני ג'ורנו

נגד

הנתבעים:

1. דניאל גבריאלוב - בעצמו
2. אהוד לוטן
ב"כ: עו"ד אייל אבולפיה
3. יוסי זרחיה (פס"ד בפשרה)
4. שחר ביטון (פס"ד בפשרה)

פסק דין

מונחת בפניי תביעה כספית על סך של 100,000 ₪, שהוגשה כנגד ארבעה נתבעים, בגין פרסומים, שנטען כי הם מהווים לשון הרע, בהתאם לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה - 1965 (להלן: "החוק").

בענייניו של כל נתבע, התובע עתר לסעד כספי בסך של 25,000 ₪.

בעניינם של שני נתבעים, הגיעו הצדדים לפשרה, ועל כן נותרה התביעה כנגד שני נתבעים.

רקע:

1. התובע, מר עבד נערני (להלן: "התובע" ו/או "עבד"), הינו שוטר במשטרת ישראל.
נתבע 1, מר דניאל גבריאלוב (להלן: "נתבע 1" ו/או "דניאל"), ניהל את ההליך בעצמו, ללא ייצוג.
נתבע 2, מר אהוד לוטן (להלן: "נתבע 2" ו/או "אהוד").
2. כעולה מכתב התביעה, במוקד התביעה עומדים הפרסומים הנטענים, אשר פורסמו ברשתות החברתיות, והטענה כי הם מהווים לשון הרע, כמשמעו בחוק.
3. כאמור, בראשית הדרך, התביעה הוגשה כנגד ארבעה נתבעים, במהלך ההליך, התובע הגיע להסכם פשרה עם נתבע 3, מר יוסי זרחיה (להלן: "נתבע 3" ו/או "יוסי").
כמו כן, הגיע התובע להסכם פשרה עם נתבע 4, מר שחר ביטון ("נתבע 4" ו/או "שחר").

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גבריאלוב ואח'

4. טרם הגשת התביעה, נשלחו לנתבעים מכתבי התראה (להלן: "מכתבי התראה").
5. להשלמת התמונה, האגודה לזכויות האזרח בישראל (להלן: "האגודה") ביקשה להצטרף להליך כ"ידידת בית-משפט", ולהגיש עמדתה. בקשתה הועברה להתייחסות הצדדים, ניתנה על-ידי החלטה ביום 17.01.2021, ונעתרתי לבקשה.
- האגודה הגישה עמדתה בהליך זה.
6. מכל מקום, הפרסום במקורו, עלה על-ידי אזרח בשם רפי רותם (להלן: "רותם"), באמצעות "פוסט", שפורסם ברשת החברתית, אשר ל"פוסט" צורף סרטון (להלן: "הפוסט"); "הרשת"; "הסרטון", בהתאמה). הסרטון עלה לאור עיכובו של רותם על-ידי התובע, כאשר באותה העת התקיים משחק כדורגל המוני.
- יצוין, רותם לא נתבע בהליך זה. לטענת התובע, הוא בחר שלא לתבוע את רותם, מידיעה ברורה, שאין ממי להיפרע.
7. על-מנת לסבר את האוזן, ביום 22.06.2020, במסגרת משמרת שגרתית, הבחין התובע ברותם, ערך עליו חיפוש (להלן: "האירוע"), ובסופו של יום, שוחרר לביתו.
- ביום 22.06.2020 העלה רותם את הפוסט.
- הפוסט האמור, עורר וגרר תגובות ברשת.
- התובע שם יתנו בפרסומים שהועלו על ידי הנתבעים.
8. **התובע מייחס לנתבע 1 שלושה פרסומים, כדלקמן:**
- הפרסום הראשון** (להלן: "הפרסום הראשון") - "עבד נערני (ערבי) מגייסים ערבים שבדם שלהם הם אלימים למשטרה...".
- הפרסום השני** (להלן: "הפרסום השני") - "אין לי משהו רע נגד ערבים, רק לא רוצה שיאיישו תפקידים שמשמשים בכוח כמו שוטרים במשטרת ישראל".
- הפרסום השלישי** (להלן: "הפרסום השלישי") - "כי גם ככה בגנטיקה שלהם הם אלימים מופרעים...".
9. התובע מייחס לנתבע 2, פרסום אחד (להלן: "הפרסום של נתבע 2"):

"קוקסינלים מתחבאים מאחורי מדים!"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גבריאלוב ואח'

רוצה לסגור את זה בניכם?? תגייד לו שיבוא בלי מדים וצד ותג ואקדח שהוא מתחבא מאחוריהם כמו קוקסינל ונראה איזה גיבור הוא יחזור הבייתה בוכה לכושיל אמא שלו".

10. על-מנת שלא נמצא חסרים, ומפאת חשיבות הדברים, יובאו הפרסומים מטעם הנתבעים 3-4.

נתבע 3, פרסם: "עבד הבן זונה", וזאת לאחר שגולשים שאלו ברשת מה שמו של השוטר.

נתבע 4, פרסם: "זה היסמניק הג'ינג'י עם הזקן ששיחרר לך אחת לגרון, חייב למצוא את הבן זונה הזה".

11. לטענת התובע, הנתבעים במעשיהם השפילו אותו בעיני הבריות, במטרה לעשותו כשנוא, מבוזה ולשימו ללעג מצדם. אשר על כן, התובע גורס כי הפרסומים המיוחסים לנתבעים שבפניי, הם פרסומים העולים לגדר "לשון הרע".

התובע, במסגרת כתב תביעתו, עותר לפיצוי כספי, וכן עותר לסעד אופרטיבי, שבית-המשפט יורה לנתבעים להתנצל בכתובים, בפניו.

12. ראשית נתבע 1 טוען, כי לא קיבל מכתב התראה מטעם התובע.

לגופם של דברים, גורס כי האמירות המיוחסות לו, אינן מהוות לשון הרע. אלא, מדובר בהבעת דעה אישית ועניינית על המגזר אליו משתייך התובע. בכך, באה לידי ביטוי חירות המחשבה והדעה. אשר על כן, בענייננו מדובר בתביעת השתקה.

לשיטת נתבע 1, כפי שטוען, במנטליות הערבית אין זכויות אדם, יש דווקא זכר "לאלימות, דם, ציפצוף על החוק, כלי נשק, מוות וקיום יחסי מין עם מפריסי פרסה ומעלה גרה..." (סעיף 8 לכתב ההגנה). לכן, לטענתו לא ראוי היה לאפשר לתובע להיות במשטרה, ביחידת יס"מ, אליה השתייך. וכן, לומר ש"ערבים במנטליות שלהם הם אלימים" זאת לא גיזענות, זה לשקף את המציאות והאמת כפי שהם, ואף אחד לא אמר שהאמת והמציאות צריכות להיות נעימות למישהו "!!!!!!" (סעיף 17 לכתב ההגנה).

יתרה מכך, לפי סעיף 4 לחוק, אין לשון הרע על חבר בני אדם.

13. נתבע 2, טוען כי מדובר בתביעת השתקה מובהקת, ואין מדובר באמירות שמהוות לשון הרע, כי אם הבעת דעה. נתבע 2 הביע דעתו, אף אם בשפת רחוב, את ביקורתו על אשר נראה בסרטון. אמירה זו אינה מוציאה את דיבתו של התובע, זאת מלבד פגיעה ב"אגו" התובע. אמירות נתבע 2 הינה ביקורת על שוטר. כמו כן, לכל היותר ניתן לראות באמירות נתבע 2, חלק משטף קללות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גבריאלוב ואח'

לשיטת נתבע 2, התובע עת עיכב את רותם, וערך חיפוש על גופו, פעל בניגוד לחוק. לטענתו, התובע פעל תוך ניצול כוח השררה, לרעה. נתבע 2 ראה את התנהלות זו של השוטרים כפחדנית, ועל כן בחר בכינוי "קוקסינלים".

בנוסף, טוען נתבע 2, כי דיבה על חבר בני אדם, אינה מקימה עילת תביעה. האמירה המיוחסת לנתבע 2 "קוקסינלים מתחבאים מאחורי מדים", מתייחסת לציבור השוטרים, ומהווה ביקורת על שימוש לרעה בכוח השררה.

פרסום נתבע 2 חוסה תחת עיקרון חופש הביטוי, מדובר על ביקורת לגיטימית על עובד ציבור.

לחילופין, טוען כי עומדות לו ההגנות הקבועות בחוק – "אמת דיברתי". וכן, סבור כי התביעה כנגדו צריכה להידחות גם בשל ההלכה כי "מעילת בת עוולה לא תצמח תביעה".

נטען, כי התובע משתמש ב"שיטה חדשה", של "ליקוט" "טוקבקים" ו"פוסטים" זמניים, שליחות מכתבי התראה לדרישת פיצוי, כשיטת מצליח, וכנגד מי שלא נענה למכתב ההתראה, מוגשת תביעה מנופחת.

14. **האגודה בעמדתה**, טוענת כי היא אינה תומכת ואינה מעודדת שיח של קללות וגידופים כלפי שוטרים, או מאן דהוא אחר. אלא, שבענייננו נוטה הכף לטובת חופש הביטוי.

לשיטת האגודה, הסיכון הטמון בגל תביעות השוטרים הוא השתקת השיח החופשי והביקורתית ביחס לאלימות משטרתית – עניין בעל חשיבות ציבורית גדולה.

העלאת סרטונים המתעדים אלימות שוטרים לרשתות החברתיות, והשיח החופשי שהם מעוררים, תורמים באופן ישיר להעלאת המודעות לנושא, להגברת ההרתעה מפני שימוש לרעה בכוח שלטוני, ולקיומו של דיון ציבורי, תקשורתי ופרלמנטרי חיוני. הידיעה, כי אדם עלול לשלם "קנס" של אלפי ₪ בגין התבטאות ב"פייסבוק" מייצרת אפקט מצנן כלפי התבטאויות באשר הן.

התביעה דכאן, וגל תביעות השוטרים מהווים תביעות השתקה. וכן, הפסיקה נוטה להעניק לפרסומים ברשת החברתית הגנה מוגברת. בהקשר זה מפנה האגודה לת.א (נתניה) 7920/07 **פלונית נ' אסטרך**, פסקה 14 [פורסם בנבו] (להלן: "עניין אסטרך"); תא"מ (צפת) 54888-01-12 וקנין נ' מועלם, פסקה 25 [פורסם בנבו]. וכן, ביטוי שפרסומו בעיתון יומי ייחשב כ"לשון הרע", בעוד שלא ייחשב ככזה אם פורסם בעמוד אישי ב"פייסבוק" (ת.א (ת"א) 57398-11-16 **סולו איטליה בע"מ נ' בוטגה** [פורסם בנבו]).

בענייננו, התגובות ברשת "נבלעות בהמון"; תביעות השוטרים מתאפיינות בבחירה בררנית של הנתבעים; יש חשש להצפת בתי המשפט בתביעות מעין דא;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גברילוב ואח'

ביקורת בוטה, קללות וגידופים אינן לשון הרע; יש להעדיף פרשנות לפיה הביטוי אינו מהווה לשון הרע (ע"א 3534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ [פורסם בנבו] (להלן: "עניין הרציקוביץ")); כאשר הדברים נאמרו ב"עידנא דרתיחא" הנטייה תהיה שלא לראות בדברים משום לשון הרע; פעמים רבות גידופים שלא הוטחו במפורש בשוטר התובע, ניתן לייחס אותם לשוטרים באשר הם, ועל כן אינם מהווים לשון הרע; מכל מקום, גידופים ירודים ברשת, לבטח ב"תגובות" נמהרות, אינם צריכים לייצר תביעות לשון הרע.

15. במסגרת ההליך, הוגשו תצהירי עדות ראשית מטעם הצדדים; צורפו הראיות; נשמעו העדויות - העידו התובע, נתבע 1, נתבע 2, ורותם; הצדדים סיכמו טענותיהם בכתב.

בהקשר זה, יוער כי נתבע 1 חרג מהיקף הסיכומים, שבית המשפט קצב.

16. בית המשפט ביושבו על המדוכה, ידון בשאלות המרכזיות הדורשות הכרעה – האם הפרסומים נשוא התביעה מהווים לשון הרע, או שמא מדובר בתביעת השתקה, הגם שנטען כי עסקינן בהבעת דעה; האם האמירות בפרסומים הינן בגדר קללות וגידופים; האם בענייננו מדובר בדיבה על חבר בני אדם, אשר אינה מקימה עילת תביעה; ככל שיקבע כי עסקינן בלשון הרע, האם עומדת ההגנה – "אמת דברתי", ואם לאו בית- המשפט ידון בסוגיית הפיצוי הראוי.

אקדים ואומר, שלאחר ששמעתי את טענות הצדדים, העדויות, ועיינתי בכל אשר הובא בפניי, בראי ההליך והפסיקה, נחה דעתי לקבל את התביעה בחלקה, ואבאר.

בתמצית טענות התובע:

17. מדובר בתובע, שהינו שוטר ותיק, הזוכה לאמון רב ממשטרת ישראל, וזאת בניגוד גמור לתמונה שמנסים הנתבעים לצייר את התובע, כאדם אלים ובריון.

18. רותם, העלה פוסט שקרי ומופרך, עליו הגיבו הנתבעים. אלה האחרונים, טוענים כי "בסך הכל" הגיבו לפרסום ב"פייסבוק". ברם, נקבע כי גם כתיבת תגובה לפוסט ב"פייסבוק" יכולה לחייב בתשלום פיצוי, לפי החוק.

19. נתבע 1 אינו מכחיש את המיוחס לו, ואינו חוזר בו מן האמור. אלא, מוסיף חטא על פשע, עת סבור כי חלה הגנת לשון הרע בכתבי טענות, ומרשה לעצמו להשתלח בתובע, ובבא-כוחו.

נתבע 1 יודע, שלא ניתן יהא לגבות ממנו שקל, ועל-כן מרשה לעצמו להמשיך ולהשתלח בשוטרים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גבריאלוב ואח'

התובע מגולל במסגרת סיכומיו, באשר לאלימות מצד נתבע 1 (ראו למשל סעיפים 14-15 לסיכומים).

יודגש, נתבע 1 השתמש באמירות גזעניות, כנגד התובע.

20. בעניינו של נתבע 2, זה האחרון התייחס והגיב לפרסום, אשר כל כולו "עבד נערני". יובהר, השיח התנהל בעניינו של התובע, האמירות נאמרו עליו, פרטיו של התובע היו בפרסום, הם עלו בתגובות, נרשמו בפוסט עצמו, ובסרטון שצורף.

יודגש, לא דובר על אף שוטר אחר, לא הוזכר כל שוטר אחר, ולפיכך אין מחלוקת בעניין זיהוי התובע.

נתבע 2 בפרסומו, כתב תחילה "קוקסינלים מתחבאים מאחורי מדים", כלומר תחילה השתמש בלשון רבים, אולם מהר מאוד עבר ללשון יחיד וכיוון לתובע: "תגייד לו שיבוא בלי מדים, תג... אקדח.. שמתחבא אחריהם כמו קוקסינל". אין ספק, שנתבע 2 התכוון לתובע. נתבע 2 התכוון לאלימות שכביכול ראה בסרטון, מצד התובע, אך לא ניתן לראות שהייתה אלימות.

נתבע 2 בעדותו, העיד כי היה סרטון נוסף שבו ראו את התובע לוקח את רותם ל"אזור הסוואנה". מדובר בסרטון שלא ברור מה מקורו, אם בכלל, שהרי נתבע 2 העיד כי הסרטון האמור היה ב"פייסבוק", ונמחק. המדובר בשקר וכזב.

21. הנתבעים טענו טענות, לפיהן התובע עובד ציבור. אין בעובדה זו רלוונטיות, ואין בה כדי להקנות פטור לכל עוולה נזיקית.

22. אין חשיבות למה הייתה כוונתו של המפרסם, ואין חשיבות לשאלה כיצד הבין את הדברים בפועל, הנפגע. המבחן הקובע הוא, מהו המובן שהאדם הסביר היה מייחס לפרסומים.

הדברים החמורים שפרסמו הנתבעים, נועדו לבזות את התובע, ואינם עולים בקנה אחד עם חופש הביטוי. הפרסומים ברשתות, מהווים עוולה נמשכת.

23. הנתבעים בחרו לנהל את ההליך באופן מכביד (סעיפים 35-38 לסיכומים).

בתמצית טענות נתבע 1

24. האירוע בסרטון שסביבו נסובה התביעה, הינו מלפני קרוב לשלוש שנים.

הפרסומים שנעשו על-ידי נתבע 1, הינם "הבעת דעה" והשקפת עולמו האישית בתגובה על הסרטון. הרשתות החברתיות הינן מזוור בזמננו לאפשר לבני אדם "לפרוק" את כל אשר על ליבם, להביע את דעותיהם ורגשותיהם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערוני נ' גבריאלוב ואח'

25. נתבע 1 לא קילל את התובע, לא השמיץ את התובע, ולא תקף אותו בפן האישי, אלא הביע דעתו על המגזר הערבי בכללותו. אשר על כן, לפי סעיף 4 לחוק, לשון הרע לא חל על "ציבור".

התובע מבקש פיצוי בשמם של כל חברי המגזר הערבי.

לשיטת נתבע 1, כשערבים מתגייסים למשטרה, ובמסגרת תפקידם מקבלים מדים, אקדח וסמכויות, הם ישתמשו בכל הכלים שעומדים לרשותם במסגרת תפקידם, כדי לכלות את זעמם על בני העם היהודי.

26. התביעה דן, היא עוד אחת ממערך התביעות של שוטרי משטרת ישראל למטרת "סירוס" אזרחי מדינת ישראל, שמנוהל על ידי משרד עורכי-דין אחד, שהינו בא-כוח התובע.

התובע הינו עבריון, הוא לא רק אדם אלים וכושל כשוטר, התובע "שיפצר" לעצמו את לוחית הרישוי בשנת 2008, ועמד על כך לדין בבית הדין המשמעתי של משטרת ישראל.

לטענתו, טוב יעשה בית המשפט אם יוציא פסק-דין שבו יורה לכל גופי הביטחון במדינת ישראל להדיח, לאלתר, את כל הערבים שמשרתים בשורותיה.

27. התובע נסמך על פסקי-דין שעניינם "גזענות"; המשותף לכולם, שהם כולם מכילים גידופים לצד אזכור מוצאו של התובע, ואין לכך רלוונטיות לאמירות מצד נתבע 1. זה האחרון לא גידף את התובע, לא השמיץ אותו באופן אישי, אלא בסך הכל הביע דעתו והשקפת עולמו האישית: שערבים לא אמורים לשרת בכוחות הביטחון במדינת ישראל, לאור המנטאליות האלימה שלהם.

28. יש לדחות את התביעה, ולחייב את התובע בהוצאות על הרף הגבוה.

בתמצית טענות נתבע 2

29. הפרסום אינו מהווה לשון הרע; לנתבע 2 שלל ההגנות שבחוק, לרבות זוטי דברים, ומעשה של מה בכך; הבעת דעה; אמת דברתי; התביעה קנטרנית, בררנית ומהווה שימוש לרעה בהליכי משפט; לתובע לא נגרם כל נזק בכלל ומפרסום הנתבע, בפרט; התובע נפרע מעבר לנזק שיכול ונגרם לו מפרסומו של רותם והתגובות לו, והוא מנסה להתעשר שלא במשפט.

30. בתגובה לפרסום, אשר מפרסמו לא נתבע על-ידי התובע, די בכך לצורך דחיית התביעה. בין אלפי "תגובות", נבחרה תגובת נתבע 2 לצורך הגשת תביעה. בעוד שרותם הוא שהעלה את הפרסום, וטען כי התובע תקף, השפיל וביצע בו עבירות מין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נעריני נ' גבריאלוב ואח'

31. ועוד, התובע בחר שלא לחקור את רותם על תצהירו, מלבד שאלה שהחליט לשאול, רק לאחר שנדרש לשלם הוצאות, עבור זימון הסרק של העד. מכאן, האמור בעדותו של רותם שריר, קיים ומהווה את התשתית העובדתית לפסק-הדין.

רותם העיד על עיכובו לשווא, על-ידי התובע, על התנהלות ביריונית ומעוררת אימה מתועדת, וכן על תקיפתו ממש, פיזית ומינית, בתוך הניידת. עדות זאת לא נסתרה, ולא נעשה ניסיון לסתירה. מכאן, שלא פורסם פוסט שיקרי ומופרך עליו הגיבו הנתבעים. התובע נחקר על טענותיו השקריות בנוגע לעיכובו של רותם, והתפתל עת שנשאל מהו הבסיס לעיכובו של רותם.

בהקשר זה יצוין, כי נפתח הליך משמעת בעניינו של התובע, וזה האחרון נמנע מלהציג אסמכתא לסגירת התיק המשמעתי כנגדו.

32. יודגש, לא חשד לעבירה הוביל את התובע "לעסוק" ברותם, אלא בקשתו של רותם את פרטיו של התובע, עת עוכב. שוטר, אשר מבזה את כבוד האדם באמצעות חיפוש חודרני וחושפני, ומכה אותו אגב כך, רק בשל כך שהאדם ביקש את פרטיו, הוא אחרון העבריינים. בנסיבות, בוודאי זכאי לכינוי בו כינה אותו נתבע 2, כאשר הוא נוהג באזרחים כרצונו לריצוי גחמותיו, בחסות מדים, תג שוטר ונשק. הוא בוודאי ראוי לגינוי וביקורת.

33. מהסרטון עולה כי התובע נצמד לרותם, בטרם רותם הכניס את ידו לכיסו, לצורך הוצאת עט.

התובע מודה, כי הכניס את רותם ל"סוואנה" לצורך חיפוש לא חיצוני. כשנשאל על "עבירת המין" שביצע, לכאורה וכנטען, ברותם, ניסה להתחמק. וכן, טען, כי לא נגע באיבר מינו של רותם, מאחר ורותם הסכים לבדיקה, ולא נמצאו ממצאים, אז רותם שוחרר. עם זאת, בדו"ח הפעולה רשם התובע כי רותם סרב לחיפוש, ובסופו של יום שוחרר.

ועוד, לא ברור כיצד התובע, שחשש שרותם מחזיק בנשק, נכנס עם רותם לבד לרכב.

יתרה מכך, רותם טען כי התובע נתן לו אגרוף לחזה, ובמענה לכך טוען התובע כי לא היה מגע נוסף מעבר לחיפוש. ברם, בהמשך שינה גרסתו, וסיפר כי רותם כמעט מעד, והוא עזר לו והחזיקו, כדי שלא יפול.

34. תצהיר עדותו הראשית של התובע דל, ואינו מתמודד עם שלל טענות ההגנה.

35. התובע עיכב את רותם שלא כדין, ערך על גופו חיפוש בלתי חוקי, תקף אותו ונטען שנגע באיבר מינו. יוזכר, בדו"ח העיכוב שסומן נ/1 לא נרשמה עילת העיכוב. לפיכך, יש לזהות התנהלות ביריונית של התובע, התקרבות מאיימת לאזרח, דיבור בטון "אדנותי" ומאיים. כל חטאו של רותם, תיעוד האירוע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גברילוב ואח'

- התנהלות כלל השוטרים באירוע הציגה לצופים ולנתבע 2 תמונה קודרת של התנהלות משטרתית פסולה, עבריינית, אלימה ובלתי חוקית.
36. נתבע 2 כתב בתגובתו **"קוקסינלים מתחבאים מאחורי מדים!"**, אמירה המופנית אל ציבור, ואינה פונה אל התובע דווקא.
37. על פניית שוטרים לבית-המשפט בכלל, ובאמצעות עו"ד ג'ורנו בפרט, ממניעים פסולים, שאינם נזק כנה, כתב בית-המשפט השלום בעפולה בת"א 51540-07-20 **אלמקייס נ' ברזילאי ואח' (להלן: "עניין אלמקייס")**, כי **"התנהלות התובעת לאחר פרסום התגובות יש בה כדי לעורר תהיות ביחס לרצונה לזכות בכספי פיצויים באופן לא מידתי ביחס לפגיעה שהיתה מאותם פרסומים"**. ונקבע שם, כי לא מדובר בלשון הרע.
38. אמירתו של נתבע 2 בנוגע לתובע, באה מאחר והתובע פעל בניגוד לחוק והפעיל את כוח השררה באופן פסול. כלומר, הנתבע מביע ביקורתו על השימוש לרעה שעושה התובע בסמכותו, כאשר הוא לבוש מדים, ואוחז תג. מכאן, שהנתבע דיבר אמת, ומדובר גם בהבעת דעה בתום לב על התנהלות התובע.
- יודגש, התובע, כבר בתחילת דרכו הורשע בדיון משמעותי, ושמו כשוטר כלל אינו טוב.
39. התובע, תולה יתרו בתשובת הנתבע לשאלה מטעה, לפיה היה סרטון נוסף. יודגש, הנתבע הסיק שהיה סרטון נוסף, מאחר ולא ראה את הסרטון זמן רב.
40. התובע מתייחס להבנת האדם הסביר, אך אינו טוען כיצד לדבריו מבין האדם הסביר את דברי הנתבע באופן שונה מכוונת הנתבע, כפי שהסביר.
41. **"תגובות" ב"פייסבוק"**, בניגוד לפרסום אחר במרשתת, אינן נסרקות על-ידי "גוגל", ומכאן שהן הופכות לזמינות פחות מאלה המודפסות, נבלעות ונעלמות.
42. התובע לא טען כי נגרם נזק לשמו הטוב, ולא הסביר מדוע יש לפצותו. יוזכר, פיצוי ללא הוכחת נזק, כשמו כן הוא **"ללא הוכחת נזק"**, ולא **"ללא נזק"**.
- ככל ונגרם לתובע נזק, הוא מפרסומו של רותם. אם פרסום זה לא גרם לתובע נזק, כיצד גרמה תגובתו, האחת מבין האלפים, נזק לתובע.
43. יש להפנות לפסיקה שפורטה בכתב ההגנה, ולעמדת האגודה לזכויות האזרח, כמו גם לת"א 57183-08-20 **גאנס נ' גבאי (להלן: "עניין גאנס")**, שם כונה השוטר **"שטן"** ותביעתו נדחתה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערוני נ' גבריאלוב ואח'

בתמצית סיכומי התשובה

44. **בעניינו של נתבע 1** – סיכומי נתבע 1 מחזיקים את טענות התובע. הנתבע נהנה מההליך, מאחר והוא יודע שלא ניתן יהא לגבות ממנו סכום כספי כלשהו.

בהליך זה התביעה הוגשה עוד טרם היה ידוע מצבו הכלכלי של נתבע 1.

הקלדת שמו של התובע ב"גוגל", או ב"יוטיוב", מובילה לערוצי ההסתה של נתבע 1, עד היום כנגד התובע, לרבות כל החלטה בתיק זה.

נתבע 1 מודה במיוחס לו, ובשפתו החולנית, מסביר מדוע שוטרי משטרת ישראל, המוסלמים, הם סכנה למדינת ישראל.

45. **בעניינו של נתבע 2** - נתבע 2 בחר להשתלח בתובע, בכל מקום אפשרי.

נתבע 2 בחר לנהל הליך מיותר, והביא עדים שאין להם רלוונטיות לפרסומים בגינן הוגשה התביעה.

התובע לא מצא לחזור על האמור בסיכומיו.

דיון והכרעה

46. כאמור, השאלות המרכזיות הדורשות הכרעה – האם הפרסומים נשוא התביעה מהווים לשון הרע, או שמא מדובר בתביעת השתקה; האם הפרסומים הינם הבעת דעה; האם האמירות בפרסומים הינן בגדר קללות וגידופים; האם בענייננו מדובר בדיבה על חבר בני אדם, אשר אינה מקימה עילת תביעה; ככל שיקבע כי עסקינן בלשון הרע, האם עומדת ההגנה – "אמת דברתי", "תום לב". ככל שיקבע שעסקינן בלשון הרע, ולא עומדת הגנת אמת דברתי, בית המשפט ידון בסוגיית הפיצוי הראוי.

כפי שהובא לעיל, לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, העדויות, ועיינתי בכל אשר הובא בפניי, בראי ההליך והפסיקה, נחה דעתי לקבל את התביעה בחלקה, ואנמק.

המסגרת הנורמטיבית

47. סעיף 1 לחוק, שכותרתו "לשון הרע מהי", קובע:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול -

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גבריאלוב ואח'

במשלח ידו או במקצועו;
(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;
בסעיף זה "אדם" - יחיד או תאגיד;
"מוגבלות" - לקות פיסית, נפשית או שכלית, לרבות קוגניטיבית, קבועה או זמנית".

48. ללמדך, חוק איסור לשון הרע קובע כי לשון הרע היא, בין היתר, פרסום דבר שעלול להשפיל אדם בעיני הבריות, או לבזות אדם בשל מעשים או תכונות המיוחסים לו, או העלול לפגוע במשרתו של אותו אדם, אם משרה ציבורית ואם אחרת, וכו', לפי המפורט בסעיף זה.

הרציונאל המנחה בחוק איסור לשון הרע, הינו האיזון בין זכות היסוד לשמירה על שמו הטוב של האדם מחד, לבין זכות היסוד לחופש הביטוי, מאידך בעניין הרציקוביץ.

49. יחד עם זאת, יש לזכור כי חופש הביטוי אינו חופש הביזוי, והזכות להשמיע אינה הזכות להשפיל (ראה: רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (פורסם בנבו) (להלן: "עניין בן גביר")):

"מקורותינו מציינים כי "לשון הרע הורגת" וכי "כל המלבין פני חבירו ברבים כאילו שופך דמים" (בבא מציעא, נח, ב [ג]), ואפילו סלח האדם שעליו הוצא לשון הרע, הריהו "בוער מבפנים".
נאמר במקורותינו כי "לא נחתם גזר-דין על אבותינו במדבר אלא על לשון הרע בלבד" (רמבם, דעות ד[ב])." (אזכורים אלה מתוך בג"צ 6126/94 סנש נ' רשות השידור ואח', פ"ד נג (3) 817, 832, מול האות "ד").

50. סעיף 2 לחוק איסור לשון הרע, קובע "פרסום מהו":

"(א) פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.
(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:
(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;
(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת הנפגע".

51. כב' השופטת פרוקציה בע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי ואח' [פורסם בנבו] (להלן: "עניין נודלמן"), הגדירה את השלבים אשר על-פיהם יש לנתח "לשון הרע", ותוצאותיה:

שלב ראשון: את הביטוי יש לפרש בהקשר אובייקטיבי, ולשאוב ממנו את המשמעות העולה ממנו, על-פי אמות מידה של "האדם הסביר". הפרשנות נשענת על המובן הפשוט של הדברים, ועל האמור "בין השורות".

שלב שני: האם על-פי משמעות הדברים על-פי "האדם הסביר", אלה מהווים "לשון הרע", על-פי סעיף 1 לחוק, והאם מתקיים "פרסום" על-פי מבחני סעיף 2 לחוק.

שלב שלישי: בחינת ההגנות השונות בהתאם לחוק.

שלב רביעי: אם האמירה ממלאת את שלושת התנאים, כאמור, אז יש לבחון את שאלת הסעדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גבריאלוב ואח'

52. הפסיקה מורה, שהמבחן לקיומה של לשון הרע הוא מבחן אובייקטיבי, המוכרע על פי המשמעות שאנשים סבירים היו מייחסים לפרסום. לפיכך, יש לפרש את הפרסום "בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת... יש לשלוף את פרשנותו הסבירה, ולברר האם מדובר בביטוי הגורם להשפלת אדם פלוני בעיני האדם הסביר" (עניין הרציקובניץ, פסקאות 9 ו-13). ודוק - משמעות האמירה אינה תלויה בכוונת המפרסם, או באופן שבו הובן הפרסום על-ידי הנפגע. בית-המשפט צריך לבחון את משמעות המילים מושא התביעה, כפי שהיו מובנים על-ידי הקורא/שומע סביר. נקבע בע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מ"ג (2) עמ' 334, בעמ' 337 - 338, כדלקמן:

"ההלכה היא שאין חשיבות לשאלה מה היתה כוונתו של המפרסם מחד, ואין חשיבות לשאלה כיצד הבין את הדברים בפועל מי שקרא את הדברים, מאידך. המבחן הקובע הוא מהי, לדעת השופט היושב בדיון, המשמעות שקורא סביר היה מייחס למילים..."

לעניין זה ראה גם ע"א 723/74 הוצאת עיתון "הארץ" נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא 281, 293 (להלן: "עניין הוצאת עיתון הארץ"), שם נאמר כדלקמן:

"המבחן בדבר קיום לשון הרע לפי סעיף 1 איננו מתמצה בתחושת העלבון הסובייקטיבית של הפרט, עליו נסב הדיבור או הכתב המייחס לו דברים פוגעים, אלא יסודו אובייקטיבי, היינו מה השפעתם או זיקתם של דברי לשון הרע להערכה לה זוכה הפרט התובע בעיני הבריות... איסור לשון הרע בא לעגן בחוק החרות את זכותו של כל אדם, כי הערכתו בעיני אחרים לא תיפגם ולא תיפגע על ידי הודעות כוזבות בגנותו..."

ומן הכלל אל הפרט:

53. מפאת חשיבות הפרסומים, להלן הפרסומים שנאמרו על-ידי הנתבעים:

בענייננו של נתבע 1:

הפרסום הראשון - "עבד נערני (ערבי) מגייסים ערבים שבדם שלהם הם אלימים למשטרה..."

הפרסום השני - "אין לי משהו רע נגד ערבים, רק לא רוצה שיאיישו תפקידים שמשתמשים בכוח כמו שוטרים במשטרת ישראל".

הפרסום השלישי - "כי גם ככה בגנטיקה שלהם הם אלימים מופרעים..."

בענייננו של נתבע 2, עסקינן בפרסום אחד:

"קוקסינלים מתחבאים מאחורי מדים!"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גברילוב ואח'

רוצה לסגור את זה בניכם?? תגיד לו שיבוא בלי מדים וצד ותג ואקדח שהוא מתחבא מאחוריהם כמו קוקסינל ונראה איזה גיבור הוא יחזור הבייתה בוכה לכושיל אמא שלו".

54. יש לבחון אמירות אלה, האם הם מהוות לשון הרע, או שמא מדובר בהבעת דעה; ככל שהן מהוות לשון הרע, האם חלות ההגנות הקבועות בחוק, וברוח הפסיקה.

ביני לביני, לאחר שעיינתי בכל אשר הובא בפני, בראי ההליך, הדין והפסיקה, הגעתי לכלל מסקנה, כי הפרסום הראשון של נתבע 1, והפרסום של נתבע 2 מהווים לשון הרע.

בנוגע לפרסום השני והפרסום השלישי מטעם נתבע 1, ככל שנאמרו הם כלפי חבר בני אדם, יהיה מי שיאמר כי אינם מהווים לשון הרע, והם בגדר "הבעת דעה". עם זאת, די בפרסום הראשון מטעם נתבע 1, שיש בו כדי להוות לשון הרע.

למעלה מן הצורך, אעיר שגם אם יהיה מי שיאמר כי פרסומים אלה נאמרו ספציפית כלפי התובע, לטעמי, יש לראות בשלושת פרסומים אלה, כמקשה אחת.

מכל מקום, צודקת האגודה לזכויות האזרח, כי "גל תביעות שוטרים" מעורר חשש להשתקת השיח החופשי והביקורתי ביחס לאלימות משטרתית, שברי בעיני, כי הוא בעל חשיבות ציבורית גדולה.

יחד עם זאת, כל מקרה צריך להיבחן לגופו, ובית המשפט צריך לומר דברו בכל מקרה ומקרה, איזה ערך יש לקדש.

במקרה דנן, אינני רואה עין בעין את עמדת האגודה לזכויות האזרח בישראל.

לטעמי, אין מדובר בתביעת השתקה; הפרסומים אינם אך בגדר בשיח של קללות וגידופים כלפי "שוטרים". אלא, מדובר באמירה גזענית ופוגענית מטעם נתבע 1, ובאמירה פוגענית מטעם נתבע 2, כלפי שוטר ספציפי, אמירות שמהוות לשון הרע.

בית-המשפט לא יכול להשלים עם אמירות גזעניות ופוגעניות, שמטרתן להשפיל ולבזות את התובע, בעיני הבריות. אין לייחס לאמירות אלה "הבעת דעה", ובכך לתת להן גושפנקא בשל "חופש הביטוי".

מדובר באמירות גזעניות ופוגעניות, ויש להוקיע אמירות מעין דא, ממחוזותינו.

יש לחרוט על דגלנו את זכויות האזרח של כלל אזרחי מדינת ישראל, באשר הם. ובהחלט יש לעודד את חופש הביטוי, אך לא את חופש הביזוי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נעריני נ' גבריאלוב ואח'

הבעת דעה או תביעת השתקה

55. האם בענייננו עסקינן בפרסומים שהינם הבעת דעה; האם בפנינו תביעת השתקה שיש לדחותה; לטעמי, יש להשיב על שאלות אלה בשלילה.

56. ראשית, לעניין הטענה שהועלתה בדבר היות התובע איש ציבור, אעיר, שכבר נקבע לא אחת, כי כל עוד המחוקק לא אסר על אנשי ציבור להגיש תביעת לשון הרע, לא ניתן לחסום איש ציבור מהגשת תביעה כזו, רק עקב היותו איש ציבור (ראו: סעיף 31 לסיכומי התובע; ת.א 37344-12-19 יצחק הרצוג נ' יצחק מגן (נבו, 01.03.21); ע"א (ת"א) 15267-09-17 יגאל סרנה נ' בנימין נתניהו (להלן: "עניין סרנה") [פורסם בנבו]).

57. יוער, האגודה לזכויות האזרח בישראל הגישה עמדה בהליך זה, וראיתי לנכון גם להפנות למאמר שיצא תחת ידה, שכותרתו: "משתיק קול משפטי דיבה כאיום על חופש הביטוי", במסגרתו נעשה ניסיון לאפיין תביעת השתקה, ועיקר המאפיינים הם:

- (א) תביעה שעצם הגשתה ובירורה עלולים להטיל אפקט מצנן על נכונותם של הנתבע או של אחרים להשתתף בדיון ציבורי, עקב חשש ל"התעסק עם תובע חזק".
- (ב) פערי כוחות בין צדדים בעיקר כלכליים.
- (ג) תביעה בסכום מופרך שאין לו אחיזה, בדיון ומהסכומים המקובלים בפסיקה.
- (ד) תביעות המאופיינות בטענות סרק עובדתיות ומשפטיות.

58. במאמר נכתב מפורשות, כי רק במקרים נדירים ניתן יהיה להוכיח שכוונת התובע היא אכן להשתקה שכזו.

59. ועוד, יצוין גם שאין מחלוקת על כך שהחוק הישראלי אינו מכיר במושג "תביעת השתקה". החוק אינו מונע הגשת תביעה, אשר יכולה להיכנס ליסודות של "תביעת השתקה" על פי אותו מאמר.

יצוין, שבעבר, נעשו ניסיונות על-ידי המחוקק לחוקק חוק בעניין. כך למשל, **הצעת חוק למניעת שימוש לרעה בהליך משפטי, התש"ע – 2010** (הצעת חוק הח"כים שלי יחימוביץ, אורי אורבך וניצן הורוביץ). בדברי ההסבר להצעת החוק נכתב, כי ההצעה שואבת השראה מחקיקה שאומצה ב-25 מדינות בארה"ב. בדברי ההסבר נכתב, כי הצעת החוק נועדה למנוע הגשת תביעות נזיקיות גדולות בעקבות הבעת דעה, או השמעת ביקורת ציבורית לגיטימית. ברם, יש לזכור כי עסקינן בהצעות חוק בלבד, ולא בחוק מחייב (ראו גם **עניין סרנה**).

עם זאת, החוק הקיים, שעל בסיסו הוגשה התביעה – חוק איסור לשון הרע, אינו מונע הגשת תביעות, כאשר קיימת עילה על פי החוק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גבריאלוב ואח'

60. במקרה שבפניי, כאמור, אינני סבורה שמדובר בתביעת השתקה.

התביעה הוגשה לא בשל הבעת ביקורת, או הבעת דעה מטעם הנתבעים, אלא לאור פרסומים גזעניים ופוגעניים, אשר נועדו להשפיל את התובע בפני הבריות; התביעה הוגשה בסכום מידתי; אין מדובר, אובייקטיבית, בתובע "חזק"; לפיכך, לטעמי, התביעה דן איננה יכולה להיכנס לגדר "תביעת השתקה".

מכל מקום, התובע נחקר בעניין הגשת התביעות והאם מדובר בתובע "סדרתי"; התובע אישר כי חוץ מהמקרה בעניין רותם, שתבע כאן ובבית המשפט בראשון לציון, יש תביעות נוספות. לשאלה כמה תביעות השיב: "לא יודע" (עמוד 21, שורה 22) ובהמשך טען, כי מדובר במקרים בודדים (שם, שורה 26).

61. הבעת דעה חוסה תחנת הגנת סעיף 15(4) לחוק, ועניינו באמירות בעלות יסוד סובייקטיבי, המתארות עמדה אישית של המפרסם בנוגע למצב מסוים.

כאמור, המבחן הוא אובייקטיבי (ראו: עניין בן גביר וע"א 8345/08 בן נתן נ' בכרי (להלן: "עניין בכרי")) [פורסם בנבו].

62. בפרסום הראשון של נתבע 1, נכתב: "עבד נערני (ערבי) מגייסים ערבים שבדם שלהם הם אלימים למשטרה...";

במקרה דכאן, לא ניתן לומר שמדובר בהבעת דעה, הואיל והנתבע מתייחס באופן ישיר לתובע, נוקב בשמו בצורה גזענית, ומייחס לו "אלימות". אמירות אלה הן אמירות גזעניות ומבישות.

63. אגדיל ואומר, שגם אם יהיה מי שיאמר שאמירות נתבע 1 מהוות הבעת דעה על התובע, לא עומדת לנתבע הגנת תום הלב.

סעיף 16(א) לחוק, חזקה על הבעת דעה שהייתה בתום לב, אם "הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות...".

על-מנת ליהנות מהגנת תום הלב, על הפרסום להיות מידתי וסביר, מדובר בתנאים מצטברים (עניין הוצאת עיתון הארץ (פסקה 10)).

יש לראות באמירותיו של נתבע 1, כלפי התובע, אמירות מעליבות ומשפילות, שנועדו לבזותו כלפי הבריות.

64. כמו כן, נתבע 2, בפרסומו כתב: "... כמו קוקסינל ונראה איזה גיבור הוא יחזור הבייתה בוכה לכושיל אמא שלו".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערוני נ' גבריאלוב ואח'

וישאל השואל – האם המילה "קוקסינל", הינה קללה וגידוף, או שמא מהווה לשון הרע? סבורה אני שמילה זו, בענייננו מהווה לשון הרע, כפי שעוד ארחיב בהמשך.

65. בפסיקה קיימת מחלוקת בכל הנוגע לשאלה האם קללות וגידופים מהווים לשון הרע, אם לאו. קללות וגידופים כשלעצמם, יכולים להוות לשון הרע, אולם, לא כל ביטוי שכזה עלול להסב נזק. יש כאלה, אשר יאמרו שגידופים וקללות מהווים, לדאבון הלב, חלק מחיים חברתיים בארץ, והשימוש הנפוץ בהם מפחית את עוצמת פגיעתם. יש קללה, שבנסיבות מסוימות בהן נאמרה, לא תחשב כלל כזו המסבה פגיעה של ממש. מאידך, יש כאלה, אשר יאמרו כי קללות וגידופים יכולים לפגוע באדם במידה רבה, מאשר פרסומי לשון הרע אחרים.

יתרה מכך, ערה אני לכך, שהכרה גורפת בכך שכל התבטאות חריפה, בוטה ככל שתהא, מהווה לשון הרע, עלולה להביא להצפת בתי המשפט בתביעות שזו עילתן (ראו: ת.א. 10-11-23300-11 רמי כהן נ' חנה עמית כוכבי (ניתן ביום 10.3.12 פורסם בנבו). עם זאת, לצערנו, לשון בוטה זו היא לעיתים חלק מהשיח הפומבי במחוזותינו.

66. סינון קללה כלפי אדם, קבל עם ועדה, עלול לבזותו עד-מאד, ועל כן להוות משום "לשון הרע". עם זאת, לא כל גידוף, ולא בכל הנסיבות, יקים עילת תביעה מכוח החוק; בזיקה, בעניין בן גביר נאמר:

"קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב'לשון הרע' תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית" (שנהר, בספרו הנ"ל, בעמ' 131, והאסמכתאות שם; ראו גם *Pease v. International Union of Operating Engineers Local 150, 567 Ward v. Zelikovsky, 643 A.2d 972, 978-979; N.E.2d 614, 619 (1991)*; (1994); (1994); (1988); *Stevens v. Tillman, 855 F.2d 394, 399-402*). הגידוף של אתמול הוא שפת הרחוב של היום. סיווג הדיבור על-פי סגנונו עשוי לייחד את חופש הביטוי למיטיבי הדיבור ולצחי הלשון לבדם. חופש הביטוי צריך שיהיה שמור גם לעלגי הלשון, שהם תכופות גם קשיי היום. שפתם אינה "בעלת ערך פחות" (פסק-דין *Chaplinsky* הנ"ל). כשם שחרות הביטוי היא עיוורת כלפי התוכן, כך אין היא נותנת דעתה לסגנון. אכן, כדברי ה- ECHR, הזכות לחופש ביטוי "protects not only the substance of the ideas and information expressed but also the form in which they are conveyed" (*Oberschlick v. Austria (II)*, 42 Eur. Ct. H.R. 1266 (1997)).

וכך נאמר בעניין זה על ידי א. שנהר בספרו דיני לשון הרע (1997) בעמ' 133:

"לצורך ההכרעה בשאלה האם מהווים דברי גידוף "לשון הרע", ישקול בית המשפט לא רק את הנורמות החברתיות במקום שבו נאמרו הדברים, אלא גם את נימת הדיבור, את הקול ואת ההקשר שבהם נאמרו הדברים ואם יתברר שהדברים נאמרו ברוגז ובכעס, או תוך חילופי עלבונות, ייטה בית המשפט שלא לראות בדברים "לשון הרע" המקימה עילת תביעה".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נעריני נ' גבריאלוב ואח'

67. יודגש שוב, המבחן להתקיימות לשון הרע, כפי שנקבע לא אחת על ידי בית המשפט העליון, הוא מבחן אובייקטיבי, ולא סובייקטיבי. כלומר – לא קובע מה חושב הנתבע שחש עצמו נפגע, אלא הקובע הוא כיצד עלולה החברה לקבל את דבר הפרסום (ע"א 466/83 שאהה אג'מיאן נ' הארכיהגמון דרדריאן, פ"ד לט(4) 734,740).

68. המשמעות הסבירה של הפרסום, עשויה להיות מושפעת ממכלול הנסיבות, ובין היתר מאישיותו של הנפגע. משמעותה של ההתבטאות אינה נגזרת רק מפירושן המילולי המדויק של המלים שבהן נעשה שימוש. בין היתר, יש חשיבות לנסיבות חיצוניות הסובבות את הפרסום, ההקשר בו נאמרו הדברים; כל אלה, יש בהם כדי ללמד מהו פירושו של הפרסום.

וכן, יכול שביטוי כזה או אחר, יכול וייכנס בגדר זוטי דברים ומעשה של מה בכך, ולא תוליד עוולה אזרחית של פרסום לשון הרע.

69. בענייננו טוען נתבע 2 שאין המדובר ב"לשון הרע", ולכל היותר, מדובר בגידופים סרי טעם. אינני מסכימה עם עמדה זו.

כינוי התובע "קוקסינל", מלמד כי נתבע 2 התכוון להשפיל את התובע, להעליבו ולבזותו.

סבורה אני, שלא ניתן להתייחס לאמירה זו כקללה גרידא. במבחן האובייקטיבי ובאיזון הראוי בין שם טוב, לו זכאי התובע שביצע את עבודתו, לבין זכותו של נתבע לחופש ביטוי; לא יכול להיות ספק כי כינוי התובע "קוקסינל" הובאה כביטוי שלילי כלפי התובע, שהינו שוטר, ולהציגו כמי שמתיימר להיות, לכאורה, "חלש" ופחדן, ה"מסתתר" מאחורי התג, האקדח והמדים, שאלה נותנים לו את ה"כוח" להתעמר באזרחים.

יוזכר, החוק מגן על זכותו של כל אדם, כי הערכתו בעיני אחרים לא תיפגם, ולא תיפגע על-ידי הודעות שקריות, בגנותו.

הכינוי "קוקסינל", שהובא על-ידי נתבע 2, מטרתו היה לפגוע בתדמיתו של התובע בפני כלל הציבור, וזאת במיוחד עת עסקינן בשוטר.

לאור האמור, כינוי התובע "קוקסינל" מהווה לשון הרע במובנו של החוק, וכינוי זה נועד לבזות את התובע, ולעשותו מטרה לבוז וללעג.

לטעמי, כינוי התובע "קוקסינל", וזאת ביחס לתובע שביצע את תפקידו כשוטר, אינה סבירה ואינה מידתית. אמירה זו אינה מקיימת את החזקה החיובית לתום לב, במובנו של סעיף 16 א לחוק.

70. ועוד, נטען כי הפרסומים לא היה כלפי התובע באופן אישי, אלא כלפי כלל השוטרים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גבריאלוב ואח'

לאחר שבחנתי טענה זו, אינני מקבלת אותה, ואבהיר.

סעיף 4 לחוק, שכותרתו "לשון הרע על ציבור", קובע -

"לשון הרע על חבר בני אדם או על ציבור כלשהו שאינם תאגיד, דינה כדין לשון הרע על תאגיד, אלא שאין בה עילה לתובענה אזרחית או לקובלנה, ולא יוגש כתב אישום בשל עבירה לפי סעיף זה אלא על ידי היועץ המשפטי לממשלה או בהסכמתו".

יובהר, אמירה כללית, שאינה מופנית ישירות לתובע, אינה מקימה לתובע עילת תביעה (ראו: **עניין בכרי**).

71. בעניינינו, מהפרסום הראשון של נתבע 1, נכתב: **"עבד נערני (ערבי) מגייסים ערבים שבדם שלהם הם אלימים למשטרה..."**; (ההדגשה שלי נ.ב.).

72. כפי שנאמר, הנתבע 1 מתייחס באופן ישיר לתובע ונוקב בשמו, כלומר - ניתן לזהותו, והאמירה אינה מכוונת כלפי ציבור. ושוב, נתבע 1 מביא אמירה גזענית, ומייחס לתובע "אלימות".

73. באשר לפרסום של נתבע 2, זה כתב:

"קוקסינלים מתחבאים מאחורי מדים! רוצה לסגור את זה בניכם?? תגייד לו (הדגשה שלי נ.ב.) שיבוא בלי מדים וצד ותג ואקדח שהוא מתחבא מאחוריהם כמו קוקסינל ונראה איזה גיבור הוא יחזור הבייתה בוכה לכושיל אמא שלו".

לטענת נתבע 2, העיד כי בפרסום שלו, הוא לא התייחס לתובע, ולא הזכיר את שמו, אלא התייחס לכלל ההתנהלות של השוטרים (עמ' 37, שורות 24-26, 28-32).

ראשית, לא נעלם מעיני כי נתבע 2 הגיב לפרסום שהתייחס **לעבד נערני**, והשיח התנהל בענייניו של התובע, בהיותו שוטר.

74. נכון הוא שבפרסום של נתבע 2, בפתח הפרסום, ההתייחסות היא בלשון רבים, אולם מיד לאחר מכן נתבע 2 כיוון את דבריו לתובע, ונקט בלשון יחיד.

בהקשר זה, נשאל נתבע 2 על-ידי בית-המשפט, והשיב: **"ראיתי בסרטון שמר רפי רותם מביא את הפרטים שלו ואדון עבד נצמד אליו והפעיל סמכותו..."** (עמ' 37 שורה 32, עמ' 38 שורה 1).

ללמדך – נתבע 2 מאשר כי הפרסום שיצא תחת ידו, התייחס לתובע.

75. **סכומו של דבר – הפרסומים מושא התביעה התייחסו באופן ישיר לתובע, ולא ניתן לומר כי האמירות הינן אמירות, אך כלפי כלל השוטרים בישראל.**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נעריני נ' גבריאלוב ואח'

76. נטען גם, כי קללות וגידופים ברשתות חברתיות, יש להמעט בערכך. אינני מסכימה עם טענה זו, הואיל והפרסום באינטרנט, גם אם מופיע כ"תגובית", הינו פרסום שלא נעלם מהעולם, והינו כ"עוולה מתחדשת" (ראו: בר"ע 4673/15 שאול בר נוי נ' עמי סביר [פורסם בנבו]).

הגנת "אמת דיברתי"

77. על פי החוק, לצד ההגנה על שם טוב, המשפט נתן ביטוי גם לערכים אחרים, ובמקרים מסוימים יצדיקו ערכים אלה מתן הגנה למפרסם לשון הרע. ההגנות הקבועות בחוק מפורטות בשלושה סעיפים – סעיף 13, סעיף 14 וסעיף 15, ולענייננו נדון בסעיף 14 לחוק.

סעיף 14 קובע את הגנת "אמת הפרסום". ובלשון הסעיף –

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

הגנת סעיף 14 בנויה משני יסודות מצטברים. האחד, יסוד עובדתי בעיקרו, הנוגע למידת **אמיתות הפרסום** המהווה "לשון הרע" בהשוואה למציאות העובדתית. השני, מידת **העניין הציבורי שבאותו פרסום**, ועניינו בשאלה ערכית בעיקרה, המוכרעת על-ידי בית המשפט בהתאם למדיניותו השיפוטית, והיא האם קיימים לפרסום יתרונות חברתיים המצדיקים אותו, למרות לשון הרע שבו (שנהר, 215; עניין הוצאת עיתון "הארץ", עמוד 299).

וכן, צודק ב"כ התובע, עת הפנה לדנ"א 7325/95 **ידיעות אחרונות בע"מ ואח' נ' יוסף קראוס** [פורסם בנבו], שם נאמר: "... והדין הוא כי על מנת שפרסום יהיה מוגן עליו להיות אמת ונדרש כי יהיה בו עניין ציבורי. במסגרת זו, ראינו עד כמה מכביד הוא הנטל להוכיח את יסודותיה של הגנת האמת בפרסום".

בהגנה זו יש לבחון, האם הפרסומים הם אמת, ועל כן יש לערוך בדיקה עובדתית. ההגנה לא נשללת בשל אי הוכחת "פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש", אך ברור שהפרסום בכללותו צריך להתברר כאמיתי, על מנת ליהנות מההגנה הקבועה בסעיף 14 לחוק (ראה: ע"א 20727-09-20 **ידיעות אחרונות בע"מ נ' אם תרצו – ציונות להיות או לחדול** [פורסם בנבו]).

78. לענייננו – גם אם יאמר כי הייתה חשיבות בדיון בסוגיית "שוטרים אלימים", יכול שהייתה ניתנה ההגנה, שהרי עסקינן בשאלה בעלת חשיבות לדיון הציבורי. ברם, השימוש בכינוי "קוקסינל", מלמד שהיה רצון להשפיל ולבזות את התובע.

79. היה ניסיון מטעם בא-כוח נתבע 2 לאשש את הטענה כי התובע הינו שוטר אלים. התובע נשאל על-ידי בא-כוח נתבע 2, על אירוע בו היה מעורב, והשיב – "לא עניינדך" (עמוד 17, שורות 17-20).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גבריאלוב ואח'

בא-כוח התובע ציין לפרוטוקול כי מדובר באירוע שנמצא תחת צו איסור פרסום, ולכן התובע לא ישיב על השאלה (שם, שורות 26-28).

80. נתבע 2 העיד, כי לתובע יש דפוס התנהגות של שוטר אלים, והעיד: "... אוכל להגיד שמות של אנשים שחוו ממנו אלימות, גם אצלי באור יהודה, הוא היכה נשים..." (עמ' 37 לפרוטוקול, שורות 18-21). לשיטתו, לא זימן את האנשים, כי הם מפחדים. ברם, בנסיבות לא עלה בידי נתבע 2 להוכיח טענתו.

כמו כן, נתבע 2 העיד, שהגיב לאלימות שראה בסרטון, והביע דעתו. לשיטתו, ההיצמדות של התובע לרותם, זו התקיפה ובעצם האלימות (עמ' 38 לפרוטוקול, שורות 3-4).

עוד יצוין, כי נתבע 2 בעדותו, התבסס על סרטון נוסף. לטענתו, הסרטון "היה בפייסבוק והועלה באותו זמן עם הסרטון הראשון ולאחר מכן נמחק ואם היה אצלי, הייתי מביא את זה לפה. היה רצף של סרטונים ולא אחד" (שם, שורות 14-16).

בהקשר זה ציין בא-כוח הנתבע, שנתבע 2 הסיק שהיה סרטון נוסף, מאחר ולא ראה את הסרטון זמן רב.

81. ביני לביני, גם אם רצה נתבע 2 להביע דעתו על הסרטון בו צפה, לא היה מקום לכנות את התובע "קוקסינל". סבורה אני, כי נתבע 2 השתמש בכינוי זה, כדי להשפיל את התובע, ברבים, כאמור.

יתרה מכך, ציין בא-כוחו של נתבע 2 כי לתובע אין "שם טוב" (ראו גם נספח א' לתצהירו של נתבע 2). גם אם נקבל זאת כעובדה, אין בכך כדי להצדיק את האמירות שיצאו תחת ידי נתבע 2, מאחר, ושוב, אמירות אלה נועדו להשפיל את התובע.

82. רותם העיד, וטען כי התובע תקף אותו פיזית ומינית (עמ' 40 לפרוטוקול, שורות 16-17). מנגד, התובע הכחיש זאת, והעיד שלא נגע באיבר מינו של רותם (עמ' 29 לפרוטוקול, שורות 14-15; ראו גם נ/4 עמ' 17 שורות 27-30).

התובע מתאר, כי עיכב את רותם, מאחר והיה נגדו חשד סביר, במקום התקיים משחק כדורגל אלים, והיו שם חזיזים ונפצים שנזרקו (עמ' 19 לפרוטוקול, שורות 23-28; עמ' 24 לפרוטוקול, שורות 18-19). התובע הוסיף, כי הפעולות שנעשו על-ידו נרשמו בדו"ח העיכוב – נ/1, ולדו"ח זה צורף דו"ח פעולה.

בהמשך העיד, כי הייתה לו סמכות לערוך חיפוש על רותם, וזאת על-מנת להפריך את החשש להתרחשות של מקרי אלימות במקום (עמ' 25 לפרוטוקול, שורות 19-22). התובע הסביר מדוע נצמד לרותם, ואמר:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גבריאלוב ואח'

"החשוד מכניס את ידו לכיס, אני כשוטר ואני נזהר מכל דבר, חוויתי מספיק פיגועים ואני עובד בירושלים ולא בת"א ואני יודע מה זה דקירה בשניה ונצמדתי אליו כי אני יודע שאם נצמד אליו והוא ינסה לעשות משהו, אז אני יכול להגיב בצורה מהירה".

(עמ' 27 לפרוטוקול, שורות 32-30).

במהלך העדות הוצג סרטון, לא עולה ממנו נגיעה כאמור, ולאחריו התובע נחקר (עמוד 28, שורה 8 ואילך). צוין, כי מדובר בנגיעה בפנקס שהיה ברשות רותם (עמוד 28, שורות 14-12, ובשורות 30-27). לדברי התובע, המטרה הייתה לבדוק שאין במכנס משהו (עמוד 29, שורות 4-1).

83. מכל מקום, לאור האמור לעיל, לא הוכח בפני, שבמהלך העיכוב והחיפוש הייתה אלימות מצד התובע כלפי רותם, וכן, לא הוכח שנעשה מעשה מיני כלשהו מטעם התובע, כלפי רותם. התובע הכחיש נגיעה (עמוד 29, שורה 15).

צפיתי בסרטון, ולא אוכל לומר כי התובע ביצע "חיפוש חודרני וחושפני ומכה אגב כך", כדברי בא-כוח נתבע 2 (עמ' 4 לסיכומים). כמו כן, על סמך הראיות והעדויות שהובאו בפניי, לא ניתן לקבוע כי התובע נגע באיבר מינו של רותם.

אשר על כן, האמירות לא חוסות תחת הגנת "אמת דברתי".

שיעור הפיצוי הכספי:

84. לטענת התובע, יש להשית על הנתבע פיצוי הולם, לאור העובדה כי דברי הנתבעים נאמרו בכוונה ברורה לפגוע ולבזות את התובע.

משקבעתי כי הפרסומים מושא התביעה, שנאמרו כלפי התובע מהווים לשון הרע, יש לבחון את שאלת הפיצוי הכספי.

כזכור, בענייניו של כל נתבע, התובע עתר לסעד כספי בסך של 25,000 ₪.

במקרה שבפניי, לאור נסיבות המקרה שהובא לפתחי, נחה דעתי לפסוק פיצוי כספי לטובת התובע בסך של 6,000 ₪ לכל נתבע, ואנמק.

85. מהוראות החוק עולה, כי בעולת לשון הרע אין חובה להוכיח תמיד את שיעור הנזק, וגם בלא הוכחת נזק אפשר לפסוק לניזוק פיצויים בשל העוולה שבוצעה כלפיו. רוצה לומר – לפי סעיף 1 לחוק די בכך שהפרסום עלול להביא לפגיעה באדם, ואין חובה להוכיח פגיעה בפועל, או נזק (ע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג [פורסם בנבו]).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערוני נ' גבריאלוב ואח'

סעיף 7 לחוק קובע כי פרסום לשון הרע לאדם או יותר, זולת הנפגע הוא עוולה אזרחית ויחולו עליה הסעיפים של פקודת הנזיקים האזרחיים, 1944, המפורטים בסעיף 7 לחוק. סעיף 7 (א) לחוק קובע:

"(א) הורשע אדם בעבירה לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייבו לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק; חיוב בפיצוי לפי סעיף קטן זה, הוא כפסק דין של אותו בית משפט, שניתן בתובענה אזרחית של הזכאי נגד החייב בו.
(ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.
(ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק.
(ד) לא יקבל אדם פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף זה, בשל אותה לשון הרע, יותר מפעם אחת..."

86. מבחינת דרישת ההוכחה, ניתן להיעזר בחזקה עובדתית לפיה "פרסום לשון הרע", מעצם טיבו גורם נזק, אלא אם הוכח אחרת:

"קיימת חזקה כי נגרם נזק לשמו הטוב של הנפגע מעצם פרסום לשון הרע, המצדיק פסיקת פיצויים, אף ללא צורך שיוכיח נזק ממון מיוחד אשר נגרם הלכה למעשה" (ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי, פסקה 50 [פורסם בנבו]).

87. לעניין אופן קביעת סכום הפיצויים יפים לענייננו, קביעותיו של בית-המשפט המחוזי בירושלים בע"א 5452/04 עמירם מילר נ' שמואל כהן [פורסם בנבו]:

"הפיצוי התרופתי בגין לשון הרע נועד להשיג שלושה יעדים: לעודד את רוחו (consolation) של הניזוק שנפגעה בגין לשון הרע; לתקן (repair) את הנזק לשמו הטוב; למרק (to vindicate) את זכותו לשם הטוב שנפגעה בגין לשון הרע" (רע"א 4740/00 אמר הנ"ל, פ"ד נה(5) 524 מול ז'). בנסיבות אלו הפיצויים צריכים להיות ממשיים.
אין הם צריכים להעשיר את הניזוק, אולם עליהם לעמוד בשיעור הראוי כדי להיטיב באופן ההולם ביותר את מצבו של הניזוק, בעטיו של הנזק שנגרם. בנוסף לאמור ציינה הפסיקה לא אחת, את הדואליות העומדת ביסוד שיעור הפיצויים אשר יש להעניק לניזוק בשל עוולת לשון הרע: (א) סיפוק הנפגע, במתן הכרה בכך ששמו הטוב נפגע ללא כל הצדקה, ותיקון העוולה במגמה להשיב ככל הניתן את המצב לקדמותו באמצעים הוגנים וראויים; (ב) לחנך את הציבור ולהחדיר לתודעתו, כי שמו הטוב של אדם אינו הפקר. כמות שנאמר: "טוב שם משמן טוב" (קוהלת, ז'א). מכאן, שהפיצויים מיועדים לשמש גם תרופה המבטאת את היחס הכללי של החברה לפגיעה בשמו הטוב של אדם (ע"א 802/87 נוף נ' אבנרי, פ"ד מה(2) 489, 493 מול ז' - 494 מול א'; ע"א 1370/91 משעור נ' חביבי, פ"ד מז(1) 538, 535 מול ג').

[...]

"להבדיל מנזקי ממון, הניתנים ברגיל לשומה ולתחשיב ברמת דיוק זו או אחרת, הפיצויים עבור נזק שאינו של ממון מבוססים על הערכה כללית ביותר, המבטאת את הגישה המשפטית הראויה להטבת נזקים מסוג זה ...

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גבריאלוב ואח'

בנוסף לכך, יש ליתן את הדעת כמובן גם לנזקים הקונקרטיים-האישיים, לשיעור הפגיעה הישיר והעקיף בעטיו של הפרסום ולטיבו הפוגעני. כך, למשל, יש להביא בחשבון - מבלי להתיימר למצות את הדברים - גם את הגורמים הבאים: היקף הפרסום, טיבו, חומרתו, הבלטתו, נפיצותו, מטרתו (לרבות בחינת השאלה האם נעשה מתוך זדון או מחמת רשלנות ואולי אף משגגה), סגנונו, צורתו ועוד. " (ראה: רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף (פורסם בנבו).

88. בבוא בית המשפט לבחון את סוגיית הפיצויים, ואת שיעורם, על בית המשפט להביא אל הכף מחד - שיקולים עקרוניים ציבוריים, שמטרתם מיגור התופעה של פרסום לשון הרע. ומאידך, שיקולים של המקרה הספציפי שבפניו, למשל - היקף הפרסום, סגנון הפרסום, מטרת הפרסום, התנהגות הצדדים וכיו"ב. בקביעת הפיצוי הראוי, באה לידי ביטוי אופי הפגיעה, ונסיבותיה, ומעמדם של הפוגע והנפגע. יפים לעניינו, הדברים שנאמרו בעניין בן גביר, בעמ' 87 שם:

"אמות המידה לפסיקת פיצוי בגין לשון הרע נגזרת מהתכליות הטמונות ביסוד הטלת אחריות לפגיעה בשמו הטוב של האדם... יש ומתלווה לפיצוי יסוד של הרתעה מפני פגיעה בשמו של אדם, וכן גורם של חינוך הציבור לערכים... שיעור הפיצוי נגזר, בין היתר מחומרת הפגיעה שארעה. ככל שאופי ההאשמות המיוחסות לנפגע חמורות יותר, כך ראוי להגדיל את סכום הפיצוי... עשיית שימוש בתיאורים פוגעניים במיוחד יצדיקו החמרה בפסיקת הפיצויים... עוד יתחשב בית המשפט בתפוצת הפרסום, והיא תהווה שיקול חשוב בקביעת גובה הפיצוי..."

כאשר בית-משפט שוקל את שיעור הפיצוי, הוא בוחן בין היתר את חומרת הפגיעה שארעה, ואת תפוצת הפרסום. תפוצת הפרסום מהווה שיקול חשוב, ופרסום בתפוצה גדולה, כגון פרסום באמצעי התקשורת מחמיר את הפגיעה ומצדיק את הגדלת הפיצוי (עניין בן גביר).

כמו כן, בית-המשפט מייחס חשיבות להתנהגות הניזוק ולמעמדו קודם לאירוע הפגיעה, ונותן גם משקל להתנהגות הפוגע בעת הפרסום. כך, שיש לתת משקל אם הייתה ההתנצלות מטעם הפוגע, למשל.

89. בעניינו, כאמור, אין בלבי הספק כי האמירות שנאמרו על-ידי הנתבעים כלפי התובע, נאמרו על-מנת להשפילו ולבזותו בעיני הבריות.

נתבע 1 הטיח בתובע אמירות גזעניות ופוגעניות, ונתבע 2 השתמש בכינוי משפיל. דומני, שיש להוקיע אמירות כגון דא.

לא זו אף זו, נתבע 1 בעדותו הדגיש ואמר: "אני לא חוזר בי על האמירות שנאמרו על-ידי ואכתוב זאת, שוב" (עמ' 36 לפרוטוקול, שורות 12-13).

90. הן נתבע 1 והן נתבע 2, לא ראו לנכון לחזור בהם מאמירותיהם, לא התנצלו על האמירות המבישות, ועמדו איתן מאחורי אמירות אלה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערני נ' גבריאלוב ואח'

עם זאת, ראיתי להביא אל הכף את היקף הפרסומים, את הקשרם, ומקום פרסומם, שהרי מדובר בפרסומים שהיו מבין רבים אחרים. אשר על-כן, נחה דעתי לפסוק סך של 6,000 ₪ לכל נתבע, לטובת התובע.

91. יצוין, התבקש סעד אופרטיבי, שבית המשפט יורה לנתבעים להתנצל בכתובים, בפניו.

בקשר לסעד זה, קיימת מחלוקת בפסיקה בדבר סמכות בית המשפט לחייב נתבע בסעד של התנצלות. הנני מפנה להחלטת כב' השופטת שבח בת.א מחוזי ת"א 32235-03-10 ארגון המורים בבתי הספר העל יסודיים נ' עיתון ישראל היום (נבו, 06.02.11), אשר אומצה בע"א מחוזי 1413-05-11 ערוץ 10 הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו נ' ארגון המורים בבתי הספר העל יסודיים (נבו, 02.04.12) ובת.א שלום הרצליה 71274-01-17 שפורר נ' לשכת עורכי הדין בישראל (נבו, 22.09.19).

מלשון סעיף 9 (א) (2) לחוק, עולה כי בית המשפט מוסמך ליתן סעד של פרסום תיקון או הכחשה ולא סעד של התנצלות. על פי הפרשנות המקובלת בפסיקה, סעיף 9 לחוק, אינו מקנה לבית המשפט סמכות ליתן צו לפרסום הודעת התנצלות. אשר על כן, הנני מורה על דחיית הסעד המבוקש.

סוף דבר

92. לאור המקובץ לעיל, דין התביעה להתקבל באופן בו יש לייחס לפרסומים, כפי שפורט לעיל, לשון הרע. עם זאת, באשר לשיעור הפיצוי, דין התביעה להתקבל בחלקה.

כל נתבע יישא בסך של 6,000 ₪, לטובת התובע.

בהתחשב בתוצאה ובסכום התביעה שהוגש, הנני לעשות צו כולל להוצאות, וכל נתבע יישא בהוצאות בסך של 2,000 ₪, כל אחד.

הסכום הכולל ישולם תוך 30 יום.

דין סעד ההתנצלות – דחייה.

המזכירות תמציא את פסק-הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ח סיוון תשפ"ג, 07 יוני 2023, בהעדר הצדדים.

נאוה ברורמן, שופטת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 55142-07-20 נערוני נ' גבריאלוב ואח'

